

tjene til at udvikle Landets Industri og Landets Handel, men ingenlunde det at stifte Statskassen af med et større eller mindre Beløb af sine overflødige Indtægter. Jeg har ikke været i Tvivl om, at det, som fra en anden Side var Kardinalpunktet, ingenlunde var en Revision af vor Toldlov med hvad dermed staar i Forbindelse, men derimod det at stifte Statskassen af med et klæffeligt Beløb af dens Indtægter. Dette har jeg, som sagt, ikke været i Tvivl om, men det, der særlig har været overraskende for mig, er, at det ærede Medlem ogsaa paa dette Punkt syntes at dele den Betragtning, som er fremkommen fra den anden Side. Det forekommer mig, at det vilde have været naturligt, om det ærede Medlem havde stillet sig paa det Standpunkt, at man ikke bør afvise en i og for sig nyttig Reform, fordi den ikke koster Penge.

Broberg: Det gjør mig virkelig ondt at, jeg har beredet den høitærede Finantsminister saadanne to store Overraskelser; men jeg tror dog ikke, at det egentlig i Grunden kan have overrasket ham saa meget, jeg forstaar det ialtfald ikke. Den første Overraskelse fik han, fordi jeg sagde, at Folkethinget havde viist en Smødetommen mod Landsthinget ved at gaa ind paa dog at give Kompensation for et vist Beløb af Nedsettelsen, og han baserede dette fornemlig derpaa, at det var et langt tilbagelagt Stadium, hvor man i Folkethinget havde staaet paa en Nedgang af 5—6 Millioner Kr. uden nogen Kompensation, og at der senere var kommet et privat Forslag, som gik ud paa det Samme, som Folkethinget nu har vedtaget; men han indrømmede ogsaa samtidig, at dette private Forslag aldeles ikke kom til Forhandling, havde ikke været i Udvalg osv. Dette er allerede tilstrækkeligt for mig til ikke at tage nogen som helst Notits af et saadant Forslag; et Forslag, som saaledes kastes ind ad Døren uden at komme til Forhandling og uden at komme til Overvejelse i et Udvalg, kan jeg ikke tillægge nogen væsentlig Betydning. Smidlertid er der et andet Moment, som har styrket mig i den Opfattelse, at man endnu i Folkethinget maa staa paa det af mig antydede Standpunkt, og det er den Udtalelse, som fandt Sted i den Betænkning, der ifjor her i Thinget blev afgiven af Toldudvalgets Mindretal, thi der staar ogsaa udtrykkelig omtalt, at man maa holde paa en Nedgang af 5—6 Millioner uden derfor at give nogen Kompensation — saaledes staar der, om jeg husker ret. Det er med Hensyn til den første Overraskelse. Hvad den anden Overraskelse

angaar, vil jeg bede den høitærede Finantsminister at erindre, at jeg ved denne Sags 1ste Behandling her i Thinget udtrykkelig har udhævet, at jeg vilde finde det hele Lovforslag aldeles utilstrækkeligt, naar der ikke kunde finde nogen Nedgang Sted i det Hele taget uden Kompensation. Jeg nævnedo endog Summen, jeg nævnedo omtrent 1½ Million Kr. Den høitærede Finantsminister udtalte sig ganske vist derimod, men indrømmedo dog, at det i alt Fald var en moderat Fordring, og naar jeg har brugt en saadan Udtalelse, saa er det begrundet i, at jeg ikke kan anerkjende, at en Toldreform kan blive til Nytte for alle de paagjældende Interessener alene ved, at man omposterer de forskjellige Poster; thi naar man kun skal ompostere, saa er det jo selvfølgelig umuligt paa behørig Maade at kunne tage Hensyn til alle de forskjellige Interessener, hvorom der handles, det kan man ikke, men saa maa man netop tage Hensyn til, at der skal gaa og saa mange Penge ud deraf. Ved den Post der nedsettes der, fordi Du finder, det er hensigtsmæssigt, men saa kommer man til en anden Post, der vil man ogsaa gjerne nedsette af samme Grund, fordi det er hensigtsmæssigt, men det kan man ikke, fordi man skal stifte samme Beløb tilstede. Jeg skal her udtale paa det Bestemteste, at det er en ganske almindelig udbredt Mening ogsaa her i Landet, at man ikke kan faae en fornuftig Toldreform gennemført, naar man absolut vil holde paa at give Kompensation paa ethvert Omraade. Dette har jeg udtalt fra Først af, og derfor kan jeg ikke være enig med den høitagede Minister i, at jeg skulde have bragt ham en Overraskelse i den Henseende. Der er Ingen, der mere end jeg kan interessere sig for dette Lovforslags Gjennemførelse, og naar jeg ikke har udtalt mig her til den høitærede Finantsministers Tilfredshed og Andres med, maa jeg finde mig deri. Jeg har talt fuldt ud af min egen Overbevisning om, hvad der er rigtigt og retfærdigt, og om den Maade, hvorpaa jeg tror det muligt at komme til Enighed om denne Sag. Det er mit Standpunkt i denne Sag, og det vil jeg haandhæve, saalænge jeg har den Værdi at have Plads her; jeg vil altid følge min bedste Overbevisning, hvad enten jeg saa kommer til at berede Overraskelse eller ikke.

Finantsministeren (Gstrup): Jeg tror, det ærede Medlem tillagde det af mig før omtalte private Forslag, som for to Samlinger siden fremkom i det andet Thing, altfor lidt Betydning. Det ærede Medlem har selvfølgelig ikke havt Leilighed til at følge nogle For-